

Sygnatura akt IX Cupr 509/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 16-10-2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IX Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Piotr Łuczak

Protokolant:Miroslaw Jabłoński

po rozpoznaniu w dniu 16-10-2014 r. we W.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

przeciwko C. S., M. S.

- o zapłatę

I. umarza postępowanie w zakresie żądania zasądzenia od pozwanych kwoty 679,86 zł;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. nie obciąża pozwanych kosztami postępowania poniesionymi przez powoda.

Sygn. akt IX Cupr 509/14

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych M. S. i C. S. kwoty 679,86 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 76,86 zł od dnia 30 lipca 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 306,71 zł od dnia 30 lipca 2013 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 296,29 zł od dnia 30 lipca 2013 r. do dnia zapłaty, a także kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podniosła, że zawarła z pozwanymi w sposób dorozumiany umowę o dostarczanie energii elektrycznej i usług dystrybucyjnych. Na jej podstawie strona powodowa wystawiła faktury VAT nr (...) na kwotę 76,86 zł z terminem płatności na dzień 29 lipca 2013 r., nr (...) na kwotę 296,29 zł z terminem płatności na dzień 29 lipca 2013 r. oraz nr (...) na kwotę 306,71 zł z terminem płatności na dzień 29 lipca 2013 r. Pozwani nie uiścili należnych opłat, w związku z czym strona powodowa pismami z dnia 18 września 2013 r. wezwała ich do zapłaty zaległości.

W dniu 19 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 2488975/13 uwzględnił powództwo w całości, nakazując pozwanym, aby solidarnie zapłacili na rzecz strony powodowej kwoty 679,86 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 76,86 zł od dnia 30 lipca 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 306,71 zł od dnia 30 lipca 2013 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 296,29 zł od dnia 30 lipca 2013 r. do dnia zapłaty wraz z kwotą 210,78 zł tytułem zwrotu kosztów procesu albo wnieśli sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty.

Pozwani M. S. i C. S. zaskarżyli powyższy nakaz zapłaty w całości, zarzucając w sprzeciwie, że umowę o dostarczanie energii elektrycznej strona powodowa zawarła z J. N.. Ponadto podnieśli zarzut spełnienia świadczenia, twierdząc, że wszystkie faktury dotyczące lokalu przy ul. (...) są w całości zapłacone przez pozwanego M. S..

Postanowieniem z dnia 22 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu oraz utratę mocy nakazu zapłaty w całości, przekazując rozpoznanie sprawy Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia - Śródmieścia we Wrocławiu.

W piśmie z dnia 24 czerwca 2014 r. strona powodowa ograniczyła swoje żądanie co do zasądzenia solidarnie od pozwanych kwoty 431,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego, w związku z dokonanymi przez pozwanych wpłatami.

W odpowiedzi na pozew pozwani wnieśli o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od strony powodowej na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego.

W pierwszej kolejności pozwani zwrócili uwagę na to, że strona powodowa błędnie wskazała jakiego lokalu dotyczy roszczenie. W treści pozwu jest mowa o lokalu przy ul. (...), gdzie mieszkają pozwani, natomiast dołączone przez stronę powodową faktury dotyczą lokalu przy ul. (...), w którym doszło do awarii licznika energii elektrycznej. Pozwani w dniu 20 października 2011 r. zgłosili stronie powodowej awarię. Strona powodowa wymieniła licznik w dniu 5 lutego 2013 r. Pomimo uiszczania przez pozwanych opłat wskazanych na blankietach, we wrześniu 2013 r. pozwani otrzymali wezwanie do zapłaty. Po dokonaniu zapłaty na poczet blankietów (...), (...) oraz (...) pozwani zwrócili się do strony powodowej z prośbą o wyjaśnienie wysokości opłat wskazanych na pozostałych blankietach. Strona powodowa udzieliła im odpowiedzi w dniu 7 marca 2014 r. Wobec tego w chwili złożenia pozwu pozwani nie wiedzieli z jakiego tytułu wynika ich zadłużenie. Ponadto stronie powodowej zarzucono nieprawidłowości w zaliczaniu dokonywanych przez pozwanych wpłat, wyraźnie wskazujących na jaki dług są przeznaczane, na poczet innych długów według własnego uznania. Pozwani oświadczyli, że w chwili wniesienia pisma strony powodowej z dnia 24 czerwca 2014 r. wszystkie ich należności zostały uregulowane.

W piśmie z dnia 27 sierpnia 2014 r. strona powodowa, w związku z wpłatami dokonanymi przez pozwanych, cofnęła powództwo wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie należności głównej w kwocie 679,86 zł. Jednocześnie podtrzymała wniosek o zasądzenie od pozwanych na swoją rzecz odsetek ustawowych, modyfikując żądanie w tym zakresie, wraz z kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

Po dokonanej modyfikacji w zakresie żądania odsetek ustawowych za zwłokę strona powodowa wniosła o ich zasądzenie od kwoty 76,86 zł od dnia 30 lipca 2013 r. do dnia 24 grudnia 2013 r., od kwoty 21,19 zł od dnia 30 lipca 2013 r. do dnia 24 grudnia 2013 r., od kwoty 51,86 zł od dnia 30 lipca 2013 r. do dnia 18 stycznia 2014 r., od kwoty 98,05 zł od dnia 30 lipca 2013 r. do dnia 8 kwietnia 2014 r., od kwoty 135, 61 zł od dnia 30 lipca 2013 r. do dnia 24 czerwca 2014 r. oraz od kwoty 296,29 zł od dnia 30 lipca 2013 r. do dnia 24 czerwca 2014 r. Ponadto strona powodowa wyjaśniła, że dochodzone roszczenie wynika z faktur dotyczących lokalu przy ul. (...), a nie jak mylnie wskazano w pozwie - lokalu przy ul. (...) we W..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 czerwca 2008 r. pomiędzy C. S. i M. S. jako Klientami, a (...) Sp. z o.o. we W. jako sprzedawcą, została zawarta umowa sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług dystrybucji (umowa kompleksowa), w której sprzedawca zobowiązał się dostarczać na rzecz klientów energię elektryczną dla zasilania lokalu przy ul. (...) we W..

(dowód: umowa, k. 46-47)

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. jest następcą prawnym (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W..

(dowody: informacja KRS, k. 35-39, ogłoszenie w MSiG, k. 41-44, postanowienie z dnia 3.01.2011r., k. 45)

W dniu 20 października 2011 r. pozwani zgłosili awarię licznika poboru energii elektrycznej w lokalu mieszkalnym przy ul. (...) we W..

Pracownik powoda dokonał wymiany licznika w dniu 5 lutego 2013 r., a wadliwie działający licznik został oddany do kontroli technicznej, w wyniku której stwierdzono, że program sterujący pracą licznika uległ zawieszeniu. W takim stanie rzeczy licznik nie naliczał energii i nie można było odczytać jego stanów.

(dowody: zlecenie, k.50, protokół badania licznika, k.51-52, protokół badania licznika, k. 53)

Z tytułu dostarczania energii elektrycznej na podstawie powyższej umowy, w związku ze stwierdzoną nieprawidłowością działania licznika, powód wystawił pozwany faktury korygujące: (...) na kwotę 76,86 zł z terminem zapłaty 29 lipca 2013 r., (...) na kwotę 296,29 zł z terminem zapłaty 29 lipca 2013 r., (...) na kwotę 306,71 zł z terminem zapłaty 29 lipca 2013 r.

(dowody: faktury, k. 58-67)

W piśmie z dnia 18 września 2013 r. powód wezwał pozwanych do zapłaty kwoty łącznie 791,14 zł z tytułu między innymi faktur (...), w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania. Wezwanie doręczono pozwany w dniu 23 września 2013 r.

(dowody: wezwanie do zapłaty z dowodami doręczenia, k. 54-57)

Pozwani złożyli reklamację dotyczącą powyższego wezwania do zapłaty, twierdząc, że nie otrzymali blankietów zapłaty (...), (...) i (...).

W odpowiedzi na reklamację pozwanych w piśmie z dnia 7 marca 2014 r. powód poinformował, że przesyła blankiety korekt stwierdzonych powyższymi fakturami. Ponadto, powód wyjaśnił, że faktury te zostały wystawione w wyniku potwierdzonego nieprawidłowego działania układu pomiarowo - rozliczeniowego. W związku z powyższym przeliczono zużycie energii elektrycznej za okres, w którym licznik nie wykazywał poboru energii, przyjmując za podstawę średnią ilość energii na poziomie 2,89 kWh/dobę wynikającą ze wskazań licznika w okresie od 23 marca 2009 r. do 27 września 2010 r.

(dowód: pismo z dnia 7.03.2014r., k. 81)

W dniu 23 grudnia 2013 r. pozwani dokonali wpłaty na rachunek powoda w wysokości 98,05 zł, natomiast w dniu 17 stycznia 2014 r. - w wysokości 51,86 zł, w dniu 7 kwietnia 2014 r. - w wysokości 98,05 zł.

(okoliczność bezsporna)

Na wniosek pozwanych, powód sporządził zestawienie zadłużenia z tytułu dostarczania energii elektrycznej do lokalu mieszkalnego położonego we W. przy ul. (...) we W. według stanu na dzień 21 czerwca 2014 r. i odsetek za opóźnienie według stanu na dzień 20 czerwca 2014 r. W zestawieniu zadłużeń powód wskazał, że zadłużenie wynosi łącznie 989,02 zł, w tym dług w wysokości 909,34 zł i odsetki za opóźnienie - 79,68 zł. Wśród zadłużenia pozostałego do zapłaty wskazano kwotę 125,19 zł z faktury na kwotę 296,29 zł płatną do dnia 29 lipca 2013 r. i odsetki ustawowe od tej kwoty w wysokości 27,63 zł na dzień 20 czerwca 2014 r. oraz kwotę 306,71 zł z faktury płatnej do dnia 29 lipca 2013 r. i odsetki ustawowe od tej kwoty w wysokości 35,61 zł.

(dowód: zestawienie zadłużeń, k. 84)

W dniu 23 czerwca 2014 r. zgodnie z otrzymanym zestawieniem pozwani zapłacili powodowi kwotę 989,02 zł.

(dowód: potwierdzenie przelewu, k. 85)

Sąd zważył, co następuje:

Powód domagał się w niniejszej sprawie zapłaty kwoty łącznie 679,86 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 30 lipca 2013 r. z tytułu wystawionych pozwanym faktur korygujących o numerach (...), (...) i (...) obejmujących należności za dostarczanie energii elektrycznej do lokalu pozwanym położonego przy ul. (...) we W..

Sąd zważył, że wobec sprecyzowania przez powoda podstawy faktycznej żądania, nie miały znaczenia zarzuty pozwanym dotyczące dostarczania energii elektrycznej do lokalu mieszkalnego przy ul. (...) we W..

Przy czym, wobec cofnięcia pozwu przez powoda w zakresie należności głównej w wysokości 679,86 zł, postępowanie w tym zakresie należało umorzyć, o czym Sąd orzekł w punkcie I sentencji wyroku na podstawie art. 355 kpc. w zw. z art. 203 kpc.

Zatem, ostatecznie przedmiotem żądania były odsetki ustawowe od kwot, na które opiewały powyższe faktury korygujące, liczone od dnia 30 lipca 2013 r. do dnia zapłaty, co zostało sprecyzowane w piśmie powoda z dnia 27 sierpnia 2014 r.

Sąd stwierdził, że powództwo o zapłatę odsetek ustawowych, jako bezzasadne należało oddalić.

Po pierwsze, z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynika, że pozwani kwestionowali doręczenie im faktur korygujących z terminem zapłaty na dzień 29 lipca 2013r. W tej sprawie pozwani złożyli reklamację, stanowiącą odpowiedź na wezwanie do zapłaty z dnia 18 września 2013 r. Okoliczności tej powód nie zaprzeczył w niniejszej sprawie. Poza tym, powód uznał reklamację pozwanym, dołączając duplikaty faktur do pisma z dnia 7 marca 2014r. Zdaniem Sądu, z powyższego wynika, że nie jest zasadne domaganie się od pozwanym zapłaty odsetek ustawowych od dnia 30 lipca 2013 r. (dzień następujący po terminie zapłaty), skoro powód nie wykazał, że rachunki określające termin zapłaty zostały pozwanym skutecznie doręczone przed tą datą. Mając zaś na uwadze to, że w każdej z faktur będących przedmiotem niniejszej sprawy powód wskazywał trzytygodniowy termin zapłaty od dnia jej wystawienia, to termin zapłaty, mając na uwadze ustalony w sprawie termin doręczenia pozwanym faktur korygujących, prawidłowo powinien przypadać dopiero na dzień 28 marca 2014 r. Tym samym, pozwani byli w opóźnieniu dopiero od dnia 29 marca 2014 r. i od tej daty powodowi należały się odsetki ustawowe.

Mając na uwadze powyższe założenie, Sąd stwierdził, że nie było zasadne żądanie zasądzenia odsetek ustawowych od kwot zapłaconych przez pozwanym przed dniem 28 marca 2014r. skoro dotyczyło to roszczenia niewymagalnego i nastąpiło przed terminem zapłaty ustalonym prawidłowo zgodnie z tym co wskazano wyżej. Powództwo nie było zatem uzasadnione co do odsetek ustawowych od kwoty: 76,86 zł od dnia 30 lipca 2013 r. do dnia 24 grudnia 2013 r., 21,19 zł od dnia 30 lipca 2013 r. do dnia 24 grudnia 2013 r. oraz od kwoty 51,86 zł, skoro pozwani nie pozostawali w opóźnieniu w tym zakresie.

Po drugie, uwzględniając termin zapłaty w dniu 28 marca 2014 r. w pozostałym zakresie powodowi przysługiwały odsetki od kwoty 98,05 zł od dnia 29 marca 2014 r. do dnia zapłaty, to jest do dnia 8 kwietnia 2014 r., wynoszące 0,38 zł oraz od pozostałej kwoty 431,90 zł (pozostałe do zapłaty kwoty 135,61 zł oraz 296,29 zł) od dnia 29 marca 2014 r. do dnia zapłaty, to jest do dnia 24 czerwca 2014 r. wynoszące 13,54 zł. Łącznie z tytułu odsetek ustawowych za opóźnienie powodowi przysługiwało zatem roszczenie w wysokości 13,92 zł.

Zdaniem Sądu jednak, powód nieprawidłowo dokonał zaliczenia kwoty 989,02 zł, którą pozwani zapłacili w dniu 23 czerwca 2014 r. Wbrew twierdzeniom powoda, w ustalonym stanie faktycznym nie sposób przyjąć, że pozwani nie wskazali na poczet którego długu dokonują zapłaty.

Zgodnie z art. 451 § 1 k.p.c., dłużnik mający względem tego samego wierzyciela kilka długów tego samego rodzaju może przy spełnieniu świadczenia wskazać, który dług chce zaspokoić. Jednakże to, co przypada na poczet danego długu, wierzyciel może przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem zaległe należności uboczne oraz na zalegające świadczenia główne. Przepis, ten dotyczący zarachowania zapłaty, ma charakter dyspozytywny, albowiem znajdzie on

zastosowanie dopiero wówczas, gdy strony nie umówiły się inaczej (por. wyrok SN z dnia 21 czerwca 2007 r., IV CSK 95/2007, niepubl.). Jak podkreśla się w piśmiennictwie – zastosowanie tego przepisu odpadnie, gdy nie później niż wówczas, gdy dłużnik zacznie spełniać świadczenie, nie zostanie pomiędzy stronami zawarta odpowiednia umowa w przedmiocie zarachowania zapłaty.

Przy czym, jak wynika z powyższego przepisu, to dłużnik w pierwszej kolejności (przed wierzycielem) ma uprawnienie do wskazania, który ze swoich długów chce zaspokoić. Podkreśla się, że przepis ten uprzywilejowuje dłużnika. Ma on pierwszeństwo w wyborze sposobu zarachowania, a jeśli nawet z tego prawa nie skorzysta, może odmówić przyjęcia pokwitowania od wierzyciela (stanowiącego formę wyboru przez wierzyciela sposobu zarachowania) i wskazać własny sposób. Oświadczenie o zarachowaniu dłużnik złożyć może już przy spełnianiu świadczenia. Takie oświadczenie dłużnik może również złożyć już po spełnieniu świadczenia, najpóźniej jednak przy przyjęciu (bez zastrzeżeń) pokwitowania, w którym wierzyciel zaliczył świadczenie na jeden z długów (wyrok SN z dnia 24 czerwca 2005 r., V CK 806/2004, niepubl.).

W rozpoznawanej sprawie pozwani dokonując w dniu 23 czerwca 2014 r. zapłaty na rzecz powoda kwoty 989,02 zł istotnie nie wskazali wprost, na poczet którego długu dokonują zapłaty, powołując się tylko na numer identyfikacyjny klienta, nadany im przez powoda.

Sąd podziela jednak pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2012 r., sygn. IV CSK 233/11, zgodnie z którym wola dłużnika zaliczenia spełnionego przez niego świadczenia na poczet określonych długów może być wyrażona w dowolny sposób, a jej interpretacja podlega zasadom określonym w art. 65 § 1 k.c. W szczególności o zamiarze dłużnika może świadczyć także wysokość spełnionego świadczenia. W przypadku spełnienia świadczenia odpowiadającego wysokością jednemu z dwóch świadczeń głównych można domniemywać - wobec braku innych okoliczności - że zamiarem dłużnika było zaspokojenie tego długu, który wysokością odpowiada spełnionemu świadczeniu. Również w przypadku, gdy wysokość spełnionego przez dłużnika świadczenia odpowiada wysokością sumie świadczeń głównych wynikających z różnych tytułów można domniemywać wolę dłużnika spełnienia tych świadczeń, a nie tylko jedno z nich wraz z należnościami ubocznymi. Zastosowanie tego rodzaju domniemania woli dłużnika jest szczególnie uzasadnione wówczas, gdy wysokość spełnionego świadczenia odpowiadałaby sumie świadczeń głównych wynikających z różnych tytułów, a nie odpowiadałaby wysokością sumie należności głównej oraz należności ubocznych wynikających z jednego ze stosunków zobowiązaniowych.

W świetle okoliczności faktycznych ustalonych w sprawie istotne było zatem to, że pozwani dokonując zapłaty tej kwoty, uprzednio wystąpili do powoda o ustalenie wysokości zadłużenia. W zastawieniu znajdującym się na k. 84 akt powodowa spółka wskazała zaś, że do zapłaty z tytułu faktur wskazanych w zestawieniu (w tym dwóch faktur, których dotyczy pozew - to jest w kwocie 269,29 zł i 306,71 zł) pozostaje kwota 909,34 zł i kwota 79,68 zł z tytułu odsetek, co łącznie stanowiło kwotę 989,02 zł zadłużenia. Jest zatem oczywistym, że skoro pozwani dokonali wpłaty w takiej wysokości, dwa dni po dacie, według której powód ustalił wysokość zadłużenia, ich wolą było dokonanie zapłaty właśnie na poczet faktur wskazanych w zestawieniu zadłużenia.

Skoro zaś z tytułu faktur będących przedmiotem postępowania, powód ustalił odsetki w wysokości 27,63 zł i 35,61 zł wyliczone na dzień 20 czerwca 2014 r., przy błędnym ustaleniu terminu zapłaty, a w niniejszej sprawie ustalone zostało, że spółce przysługują odsetki co najwyżej w kwocie 13,92 zł, to także w tym zakresie świadczenie pozwanych zostało spełnione.

Na marginesie wskazać należy, że nawet gdyby przyjąć prawidłowość zarachowania wpłaty przedstawionego w piśmie powoda z 27 sierpnia 2014r., to i tak żądanie w zakresie odsetek ustawowych w wysokości ustalonej wyżej nie byłoby uzasadnione. Powód wskazał bowiem, że z dokonanej wpłaty w wysokości 989,02 zł kwotę 431,90 zł zaliczył na poczet zadłużenia z tytułu faktur korygujących pozostałego do zapłaty. Nadwyżkę zaś w kwocie 557,12 zł została zaliczona na należności bieżące. Zdaniem Sądu natomiast, powód nie wykazał, żeby z tytułu „należności bieżących” pozwani zobowiązani byli do zapłaty kwoty 557,12 zł. Pozostała do zapłaty nadwyżkę i tak należałoby zaliczyć na poczet odsetek, których powód domaga się w niniejszej sprawie po częściowym cofnięciu pozwu.

Mając na uwadze powyższe, w punkcie II sentencji wyroku Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie, co obejmowało żądanie co do odsetek wskazanych w piśmie powoda z dnia 27 sierpnia 2014 r.

W punkcie III sentencji wyroku Sąd orzekł o kosztach postępowania na podstawie art. 102 kpc. Zasadniczo, jeśli do spełnienia świadczenia przez pozwanego dojdzie już po wniesieniu pozwu, to pomimo cofnięcia pozwu to pozwany pozostaje stroną przegrywającą. Zdaniem Sądu jednak, w niniejszej sprawie nie byłoby słuszne obciążanie pozwanych kosztami procesu poniesionymi przez powoda, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy zgodnie z art. 98 k.p.c. Jak wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego, pozwani nie otrzymali faktur korygujących, za które zapłaty powód domagał się w niniejszej sprawie. Ich reklamacja została rozpatrzona w okresie ponad półrocznym, już po wniesieniu pozwu. Pozwani zwracali się do powoda bezskutecznie o wyjaśnienie ich zadłużenia, co nastąpiło dopiero w zestawieniu wskazującym wysokość zadłużenia na dzień 21 czerwca 2014 r. Niezwłocznie po uzyskaniu wyjaśnień co do podstaw i wysokości zadłużenia, pozwani dokonali zapłaty. W świetle tych okoliczności nie było uzasadnione obciążanie ich kosztami procesu poniesionymi przez powoda, który wniósł pozew o zapłatę zanim pozwani uzyskali wyjaśnienia co do zadłużenia.